

VIRGIL MUNTEANU

Băiat bun

Insul umblă printre noi sub mai multe înfățișări. Cel mai des se arată așa: frumușel și zvelt — ține la siluetă, fapt pentru care își reprimă orice tentație către exces — îngrijit, dacă nu chiar elegant, cu unghiile întotdeauna lăcuite, cu părul ondulat, cu un ghiul pe arătătorul dreptei, vag parfumat. Băiat bine, insul e actor de vreo douăzeci de ani, timp în care n-a făcut mare lucru, mai bine spus, n-a făcut nimic. Și pentru că pe scenă nu prea are treabă, și-a conceput și cizelat cu micală personajul pe care-l joacă în viață, cu înfățișarea mai sus arătată și cu nărvuri greu de ghicit îndărătul manierei impecabile.

Insul și-a propus un ideal (ideal, asta e cuvântul pe care-l folosește cel mai des) care, în timp, s-a modificat mereu, dar în substanță a rămas același. Nu vreau mare lucru, zicea el, un colțisor al meu în București, nu zic la Național, mă cunosc, ce naiba, dar, acolo, un Municipal, un „Nottara“, adică de ce alții da și eu nu? ce mare lucru vreau? Și-a împlinit idealul, pe urmă a rîvnit la o căsuță, pe urmă a vrut o mașinuță, pe urmă...

Pe urmă a descoperit acrul acela de om resemnat, care-și acceptă destinul, mulțumindu-se cu puțin. Când îi văd pe alții cum se zbat pentru un rol, zice el, cât suferă dacă nu joacă Hamlet, sau mai știu ce, mi se face așa, un fel de milă. Eu, zice, mă mulțumesc cu ce mi se cuvine, sint fericit să trec o dată pe săptămână prin scenă, să-i simt mirosul, nu

vreau mai mult, jur pe ce am mai sfînt. Știe el de ce jură. Are altele alte treburi!

Ziua și-o începe la opt fir, în hol la radio. Primul, de fiecare dată, acolo, îi întîmpină pe regizori: să ne trăiți, maestre, arătați absolut incîntător, ce-i drept cam obosit, n-ai ce face, la greu tot dumneavoastră, asta-i situația; s-or găsi și pentru mine două vorbe? aștept, sint aici. De regulă, se găsesc și pentru el vreo două vorbe. Două vorbe ici, două vorbe colo, se adună.

Pe la vreo zece jumătate apare la televiziune. Are aerul unui om grăbit, nițel obosit, dar gata s-o ia de la capăt. Vin de la radio, zice, am avut niște imprimări, trag de mine toți, e o brambureală acolo, mă rog, treaba lor, în ce mă privește m-am săturat, sint al vostru! Ce bine că vă întilnesc, maestre, v-am luat Aspro, le am în mașină, vi le dau după emisie, vă aștept, poate-mi dați și mie un brînci în cadru... Către prinz staționează ca din întîmplare la Grădina Icoanei. Lîngă autobuzul pentru Buftea e vreau regizori care așteaptă ora plecării? Ce bucurie, sare insul, și ce potriveală, vă reped eu, sint cu Skodița, oricum voiam să trag o raită pînă acolo, m-au găsit la televiziune, e vorba de niște probe, nu știu dacă e ceva serios, dar am promis, așa că poștiți; aveți post-sincron, nu-i așa? murmur și eu ceva?

Ce zi, doamne, ce zi! Și asta, zi de zi!

Pe urmă, vine seara. Și dacă are loc vreo premieră,

insul e prezent, elegant, proaspăt, zîmbitor, curtenitor, atent cu toată lumea, înainte de ridicarea cortinei, în pauze și mai ales la sfîrșit, cînd se apropie știe el de cine și, cu surîsul acela blînd, șoptește, sint cu Skodița, știu că stați departe, v-aș duce eu, mi-e în drum, nu-i o problemă, chestie de minute, dar știu că mine aveți o zi dată naibii, ca toate dealtfel, la răspunderile dumneavoastră!

Dacă nu e premieră, insul e prezent la Berlin, la Cina, la Ambasador în braserie, mă rog, cam pe unde-și bea cafeaua oamenii. Imparte din ușă cîteva saluturi în direcții vagi, pe urmă te ghi-cește și se apropie, tot numai un zîmbet. Eram în trecere, zice el, i-am promis dimineață lui Sergiu că mă văd cu el, deși nu cred să mai apară, de la post-sincron l-am lăsat la Privighetori, o fi pulbere, cum e el fără măsură... nu stau decît o clipă, cit iau un pepsi, nimic altceva, că mine am imprimare, v-am văzut alaltăieri la premieră, nu m-ați observat că nu erați singur, nu știam că doamna e plecată, nu prea v-a plăcut, mă rog, o să citim, o să citim, fug, vă las pachetul, că eu mai am, tot Kent, ce să fac, năravul meu! Și fuge. Dincolo!

A, face, vă știam la Paris, chiar mă miram că nu v-am văzut alaltăieri la premieră, n-ați pierdut nimic, nu stau decît o clipă, cit beau un pepsi, că sint cu mașina, vin de la Berlin, erau și nea Titu și Ţucu, i-am lăsat acolo, nu pot ține pasul cu ei, și pe urmă mine am un post-sincron, ce-i de plată, fac eu cînte, vă rog, am luat banii pe film, nu mă jigniti, vă pup, am fugit... Și fuge, dincolo, fuge mereu, buruiana! Și scapă nesmulșă!